

Mumbai

*Sikátorokon át, meredeken,
istenképek közt ereszkedsz alá,
macskaköveken lépdelsz szagokon át,
színeken át, a forró ég alatt,
a száradó szárík tarka során át
a síkos és csúszós, szúrós szagú,
tán ezeréves nagy kőkádakig.
Barna férfiak állnak kéksziürke lúgban,
és súlyos, vizes ágyneműt csapkodnak-vernek
a kőperemhez, hajlongva csak mossák
a nehéz ruhákat, napokon, éveken, századokon át.*

*A szent forrás táplálta kőmedence,
az uszodányi tág zöld víztükör,
a lépcsősorokon gyászolók ülnek,
darálják a búcsúzás szavait,
kérdés, felelet, van mindenre válasz,
füstölő, virág, és a kis tüzek égnek,
világítanak a hamvak felett, a kiterített száradó ruhák,
fehér libák és szórt szirmok között.
Áldozati szobrok és tányérban étel,
kolduskölykök és a szent tóban úszók,
szennyes zöld vízben a libák között.
Dalfoszlányok környező templomokból,
a benzingőzben fák és madarak,
a felhőkarcolók között zöld oázis,
közel a tenger, de itt strandja sincs,
lent a szemetes parton varjak járnak,
és magasan, ahol már senki, senki,
a nagy sötét héják keringenek,
prédára lesve köröznek a kékben.*

*Körülkerített dzsungel közepén
bazaltba vájt száz sziklatemplom áll
a leopárdos forró rengetegben.
Oszlopmagas Buddha-szobrok között,
a kifaragott kövek, vízmedencék,
alvóbarlangok, kő-feliratok közt*

*vakaróznak a szomorú makákók,
minden nőstényen lóg egy-két kölyök,
bámulnak le az üvegpalotákra,
a távolban derengő város homályos,
fojtottan mormogó porfellegére.*

*Áll az idő, hiába forog minden,
hiába a nyolcsávos autópálya,
a motorok, a teherautók, riksák,
a folyton fortyogó embertömeg,
áll az idő, és minden olyan, mint volt,
ugyanazok az istenek uralják,
nincs hova menni innen, nincs miért,
a sokféleség egyfelé mutat,
egy-áramlatban úszik ember, állat,
az égi szent tó tükörképe mind.*